

חלק פרק אחד עשר סנהדרין קג.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קולנא
רעיא. ג"כ ונב"מ פירק
הפועלים גרסינן כלבא
רעיא גב:

לעזי רעס"י

אורטיג' ש [אורטיג'א"ש].
פרסדים.

מוסף רש"י

[illegible]

בגלל מנשה דלא עשה מצוה, והמשיך כולן אחריו: כאשר עשה האלחאב. דמשמע כשיעור השנים שחטא אלחאב במלכו חטא מנשה והיה לו כ"ב שנה שחטא בהם כנגד כ"ב שנים שחלף אלחאב: פשו להו' ל"ג. עשה מצוה: וישמע אליו ויחבר לו. ומצדדו כמי ויעתר לו.

כן שמעתי: מרס דין. היתה
 נמנעת שלא להקציל פני מנשה
 ונמנעתה ועשה הקב"ה ממדת ברכיו
 ופסעו ודן וקבלו כלל ידיעת מהם דין:
 ומפא דכתיב בראשית ממלכות יהוים
 ובראשית ממלכה דקדים. מי"ט כתיב
 ובתי בראשית יותר מאחרי: וכי
 בלא הידרא לא הוא מלכי. ו"א משום
 המלחמה ממלכותו קאמר ה"ל למנכס
 בצבאיה ראשונה למלכותו אלא להכי
 שטי קרא דבידויה וכתיב בראשית
 ללמדך מעשה בראשית היה כימי
 יהוים עשק הקב"ה האמיר לא
 ועלמו לתהו ובהו כמו שהיה מבראשית:
 כיון שנפסל בדורו. גל יהוים
 שהיו דקדים שעדין לא גל החרס
 והתמגר: דורו של דקדוה. היו
 רשעים שכל הדקדים הגלו כבר עס
 והיו: איש חסד נשפט. זה הקב"ה
 שנפסקה ה"א חסד למחמה (שמות טו)
 בלא אויל אלו מלכים שנפסקו (שם)
 ואחריה ורבו ושקח אויל נחם בין שהוא
 כועס עמהם בין שהוא שוקק עמהם
 אינן יראין מלפניו ואינם חמים
 לחזור למנוח: כתי ליה למר כו'.
 מילי דאינשי כשהוא חסד כשהוא ראה
 להשיפט ולהחיות עממן בין שהוא
 שוקק עליהם בין שהוא כועס עממן
 אינן יראים מלפניו ואינם חמים לחזור
 למנוח: מקום שהיו מחסרין בו.
 וידועין הלכות הנפק למנש לא
 של שרי מלך ככל: כשער הסוף. ג'ן
 מהו והיינו בזה הניח ובצורה שש
 אינן יושבין סתדין ודלמא עגלתא
 (לעיל דף פו): ג' כתי דינן היו שם
 הערה בלשכת הגזית ואחד על פתח
 הערה ואחד על פתח דהיני: ו
 סוקולתא חלל. כלומר כמקום שיו

תשובה א"ר יוחנן כל
ק לעז"ב מרפה דיהן
תנא קמיה דר' יוחנן
(שליש ושלש שנים
הנה שנה מגשה במלכו
מלך בירושלים ויעש
עשה אחאב מלך
עב עשרין ותרתי שני
ים וחמש דל מנייהו
תלתין וחלת א"ר יוחנן
י'ישמע אליו ויחתר
ליה מלמד שעשה לו
ברקיע כדי לקבלו
דין וי'א"ר יוחנן משום
בראשית ממלכות
תיב 'בראשית ממלכת
א לא הו מלכי אלא
את העולם כולו
היוקים נסתכל בדורו
הקב"ה להחזיר את
נזוהו בשביל דורו של
קיה ונתקררה דעתו
ייע הרע בעיני ה'
לא מיחא וא"ר יוחנן
תיב 'איש חכם נשפט
שחק ואין נחת אנשי
חזו ונתתיו ביד מלכי
[לאלהיהם] שנאמר
ק המכים בו ויאמר
ם הם מעזרים אותם
ם היו [לו] להכשילו
ם אמציה ונתתי מלכי
אלהיהם והשתחוה
חרי (כן) בא אמציה
יבא את אלהי בני

בכל דיינים שלהם: באשרא דמריה טלח
ליו: קולבא רעיאלי. וכל רועה: קולאיה
(ובאשתי מד) כדה דמתגרמנין קולתא.
כל דף ט. מקדה של חרם: לוטנע עלה
כוס קולא שמאניס וכו'. אמון. שעהלה
שממית ע"ג המזבח לקמן (ע"ב): כסו
פניו חרולים וכו'. ויפוקים. שבעה
פניו מאורו של הקב"ה דכאמר לקמן
[שם] כלום אנו נרבים אלל לאורו ייטול
אורו: על שדה איש עלל עכרהי וס
אחו. וזהו קרי עלל שחמם את
המורה ובטל את העבודה לקמן [שם]:
ועל כרס דא חסר לב וכו'. משכס.
שקדר זאכרות והרס את המזבח [שם].
(ל"ה) חרולים אורטיג"ס: וס נדקיה.
במיו: דיקן וגרסם בית המקדש
צימיו: משך ידו וכו'. לולאס. משך
הקב"ה את ידיו מן הלולאס שלא
להתקרב אללס: לא יפוצר רע.
היינו מפשר לשון הרע דכמיה בתריה
מתבד דוברי כוז איס דמיס וגו' ועוד
דכמיה בתריה קרעס הוות קבר פתוח
גרסס וגו': שילט סמאל אשחק ספק
גדה וכו'. ויטעו סהלק בנשתק
דכאמריס: אין אללו אלל סאטס ובשעה
שאדס בא מן הדחק קשה לו כשימאל
ואת אשמו ספק גדה יומר מנהיה
דלית ששל ספק הוות מאל יארו
תקפו ואומר טבורה היא ועל חסס
אני מונע: עד כאן ברכו אביו.
דוד אביו לשמה גו'. סמחמל לפי
ענין הברכות יש לדעת סדור ברכות:
שכן דרך ספק בדרבנן האלו ספקס
גדה וביא"ר ובהרהורים רעים ובבניס
ותלמידס שלא יקדחו מבניס
ברבס אבל אשה אינה עומנת דעת
בכך אלל מתברכת הלל שיש לה
מתפללת על בנה שינצל מאכז נגף
ומרחמן וסדין לפיכך קא דרש לפי
הענין שאלו ברכות ברכתו אמו כי
מלאכי יאלי כ"מ"ר. ועוד משוס
דכמיה כי מלאכיו משמע ליה דסליק
עין אחד דברכה ומיני מלאכיו עד כי
יש חשק סליק מדע ואלל סליק
דמי ודלתי דמ"ר ברכו אביו וכו'. מ"ר:

"לומר דלא ידע בין טוב לביש
 ושום רשב"י מקום שמחתין
 יהיה וזיניה חמן קולבא רעיא
 ירמיה בר אבא מאי דכתיב
 שונים כסו פניו חרולים וגדר
 כסו פניו מנשה והנה עלה כולו
 צדקוהו שנחבר בית המקדש
 לזות פני שכינה כת לצים כת
 לוצצים כת שקרנים דכתיב
 יבוא כת מספרי לשון הרע
 ודרך רע "ואמר רב חסדא אמר
 דלא תאונה אליך רעה שלא
 בשעה שתבא מן הדרך דבר
 יקרב באהלך שלא יהא לך בן
 זמן "כי מלאכיו יצוה לך לשמך
 אמו מכאן ואילך ברכתו שמים
 ב"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones